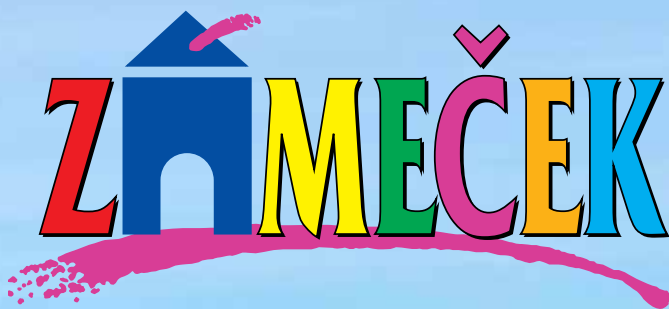

**ZÁMEČEK
ZEZADU:**

**Čtení
k teplému čaji**

Cesta k Baltu

1 dětský domov (Čeladná)

4 malí hrdinové

5 dní

580 kilometrů

112.000 Kč vybráno pro seniory a děti

Cesta k Baltu je cestou malých hrdinů,
které máme jako společnost pocit zachraňovat, ale přitom,
když jim dáme tu šanci a dostatek našeho času,
tak dokážou posouvat své hranice,
ale hlavně u toho pomáhat lidem a dětem,
které si společně s námi vybrali.

Jako každý rok jsme chtěli ukázat,
že i děti z dětských domovů dokážou pomáhat ostatním
a že lidé, kteří pro ně nacházejí pouze lítost,
mnohdy neznají pozadí jejich života v dětském domově
a nevidí, že kolem sebe mají milující vychovatele,
kteří by pro ně udělali první poslední
a kteří je dokážou motivovat k velkým cílům
svým vlastním příkladem.

Tomáš Slavata

Čtyři mušketýři z DD Čeladná

Daniela

(12 let)

Erika

(12 let)

Elizabeth

(14 let)

Petr

(17 let)

Zima a zpěv na Cestě k Baltu – Volume IV

Už jsme skoro ani nedoufali, nicméně k Baltu jsme nakonec přeci jen dojeli. Na tradiční dobrodružství mladých hrdinů z dětských domovů jsme kvůli celosvětové pandemii nemohli navázat o rok později, tedy v červnu 2020, jak jsme původně plánovali, ale podařilo se nám to až o rok a pár měsíců později, tedy na konci září 2021.

V pořadí čtvrté cyklistické dobrodružství s dětmi z dětského domova bylo plánováno ve velkém. Akci měly absolvovat hned tři dětské domovy, nicméně ve finále zůstal jediný, ve kterém nezhasl poslední jiskra naděje, že se tato cesta k Baltu vůbec uskuteční. Úskalí bylo totiž už při samotném plánování spousta.

BOURAČKA A POČASÍ

První čáru „přes rozpočet“ nám udělala červencová bouračka, při které jsme „zrušili“ naše auto s obytnou nástavbou, které může

tahat velký vlek (autonehodu jsme nezpůsobili my). Museli jsme tedy zapůjčit obytný karavan, který disponoval kuchyní, abych dětem mohl vařit a poskytl dostatečné zázemí na celou cestu. Přeci jenom konec září není polovina června, a počasí bylo pro nás tak trochu úskalím číslo dvě. Museli jsme výrazně zkracovat přestávky na občerstvení, aby děti neprostydlly, ale také proto, aby celá výprava do kempu dorazila ještě za světla. Čas se stal v některých dnech tím největším soupeřem spolu s bolavou zadnicí. Některé večery

spadla teplota až na 8 stupňů a když se do toho ještě přidal déšť, bylo to o to náročnější. My jsme s fotografem Jiřím Januškou celý týden trávili za volantem support auta, denně najezdili přes 200 kilometrů a zajišťovali pro celou výpravu vše potřebné.

BEZ VYCHOVATELŮ BY TO NEŠLO

Letošní Cestu k Baltu absolvovali vychovatelé a děti z Dětského domova Čeladná. Náročnou přípravu na pětidenní 580 km dlouhou cestu k moři zvládli nakonec 4 nejzdatnější

– Elizabeth, Erika, Daniela a Petr. Nutno podotknout, že bez podpory vychovatelů bychom nikdy nic tak úžasného nemohli pro děti zorganizovat. Jejich vřelý přístup a vůbec možnost, kterou domov dětem v tomto ohledu poskytne, je skutečně chválná. Děti ani letos samozřejmě nejezy jen tak samy pro sebe, ale s jejich cestou se současně spustila i veřejná sbírka, která má za cíl vybrat finance na podporu Domova seniorů Příbor a Nadačního fondu Život začíná zabývajících se diagnostikou a léčbou onemocnění miminek a novorozenců.

CESTA MALÝCH HRDINŮ

Cesta k Baltu je cestou malých hrdinů, které máme jako společnost pocit zachraňovat, ale přitom, když jim dáme tu šanci a dostatek našeho času, tak dokážou posouvat své hranice, ale hlavně u toho pomáhat lidem a dětem, které si společně s námi vybrali.

V době uzávěrky Zámečku je na kontě veřejné sbírky pod záštitou Znesnáze21 bezmála 112 000 Kč. Peníze, které se vyberou nad hranici 100 tisíc Kč, pošleme do Dětského domova Jaroměř na nákup auta. Tento domov se mimo jiné stará o děti se sluchovým postižením.

Jako každý rok chceme ukázat, že i děti z dětských domovů dokážou pomáhat ostatním a že lidé, kteří pro ně nacházejí pouze lítost, mnohdy neznají pozadí jejich života v dětském domově a nevidí, že kolem sebe mají milující vychovatele, kteří by pro ně udělali první poslední a kteří je dokážou motivovat k velkým cílům svým vlastním příkladem.

ZAČALO TO V KROMPACHU

Velké díky patří Dětskému domovu Krompach, který nám každoročně poskytuje zázemí a ubytování pro děti před pondělními kilometry a který nás každý rok symbolicky „vypouští“ a přeje nám hodně zdaru na cestě k moři. Ani letos tomu nebylo jinak a celý domov nám v čele s paní ředitelkou mával na cestu. V DD Krompach to vše před pěti roky začalo a je pro nás důležité vždy startovat na tomto místě. Chci ještě moc poděkovat Jolaně s Romanem, kteří nám pomohli se svým minibusem stáhnout děti od Baltu a v ten den strávili za volantem 1300 kilometrů.

Tomáš Slavata

PODĚKOVÁNÍ

Moc děkuji společnosti ADRIA karavany, která poskytla obytné auto za poloviční cenu, Decathlonu Chodov, který nám pomohl děti vybavit a poskytl slevu na nákup. Petře, která navařila hlavní jídla na večer, Michalovi Kohoutkovi, který dovezl další dresy, aplikaci Pomáhej pohybem Nadace ČEZ a Cirku La Putyka, díky které jsme mohli dětem vše nakoupit. Samotná cesta je plně financovaná naší rodinou, tedy kempy, pohonné hmoty, obytné auto, občerstvení během cesty a náš čas. Sběrka je násobena zlatým řezem díky Nadačnímu fondu pomoci Karla Janečka a Znesnáze21. Takže díky moc celému týmu Znesnáze21, který vše připravil, abych se mohl věnovat samotné cestě.

Odkaz na sbírku: <https://www.znesnaze21.cz/sbirka/cesta-k-baltu-volume-iv>

Pozdrav a přání dětí
z DD Krompach

První etapa: MÁME ZA SEBOU 126 KILOMETRŮ

Po první etapě máme za sebou 126 kilometrů. Počasí nám stále přeje a zatím vše probíhá bez defektů. Po celý den se pravidelně občerstvujeme a v kempu už na nás čekala teplá večere. Zítra máme před sebou nejdelší etapu, kdy budeme muset zvládnout necelých 140 kilometrů. Je úžasné, kolik podpory se nám skrze FB dostává a sledujeme, jak lidé přispívají na sbírku.

Úsměvy před startem.
Ještě netušíme, co nás
v dalších dnech čeká

Na startu nejdelší
etapy. Čeká nás 136 km.

Druhá etapa: PŘÍCHÁZÍ BOLEST ZADNICE

Druhá etapa je za námi a my máme za sebou další část Cesty k Baltu. Dnes jsme museli překonat 136 kilometrů a dorazit do kempu do 18. hodiny. Od pondělka už máme v nohách 262 kilometrů a zítra nás čeká 120. Dnes jsme v krásném kempu Helensee kousek od Frankfurtu nad Odrou. Je krásné sledovat, kolik lidí a přátel nám fandí. Bojujeme jako lvi, únava a bolest zadnice je už velká, ale nevzdáváme se. Dnes jsme se bohužel nevyhnuli dešti, ale jedeme stále dál a během cesty si zpíváme.

Snažíme se držet
pospolu. Strojdomé
a Petr rozrážejí vítr.

Když je nejhůř, zabaví
nás i tatranka...

Třetí etapa: UNAVENÍ A ZMRZLÍ, ALE VESELÍ

Třetí etapa je minulostí a my máme za sebou tři náročné dny. Jsme za půlkou. Dnes jsme zvládli 127 kilometrů a posledních 53 kilometrů jsme absolvovali v dešti a teplota z krásných 18 °C spadla na 12 °C. Unavení a zmrzlí jsme dorazili do Schwedtu nad Odrou. Občas máme nějaké připomínky, ale stále se nás drží úsměv na tváři a dobrá nálada. Dnes nás čeká nejchladnější noc a zítra velice studený den.

My s Jirkou po celý den zajišťujeme občerstvení a každý den najedeme v autě přes 200 kilometrů, kdy musíme různě hledat nová místa a pak zase rychle přejet na další stanoviště. Po poslední pauze jsme rovnou jeli do kempu, kde jsme hned postavili stany a začali vařit. Zítra ráno mají děti posunutý budíček, a pak už na ně čekají kratší vzdálenosti. Závěr každého dne je vždy hektický, protože musíme vše stihnout, dokud je světlo. Dnes to bylo jen tak tak. Chci moc poděkovat všem, kteří přispívají a drží dětem palce, je to nádherný pocit, i když jsme všichni ovlivnění velkou únavou. I tak si myslím, že ta konečná euforie bude za to stát.

**Večer klesají teploty
skoro k nule, přesto
nocujeme ve stanech**

Vyčásilo se a hned se
jede veseleji

Čtvrtá etapa: KONEČNĚ PŘESTALO PRŠET!

Čtvrtá etapa je za námi, v nohách máme přes 500 kilometrů. UFF! Ráno bylo deštivé a mrazivé zároveň, ale přesto je nálada v pelotonu úžasná a šlapeme jako hodinky. Únava a bolest zadnice je velká, ale o to větší odhodlání máme dojet do cíle. Nocujeme v kempu Grambin v Oderském zálivu s krásným výhledem. Už na první občerstvovačce bylo potřeba udělat dostatek čaje, abychom se všichni zahřáli. Naštěstí se trochu vyčásilo a přestalo pršet. Během toho ještě strejda René dává rozhovor pro Radiožurnál.

Dobrou chuť aneb
sekaná každý den

Poslední kemp, poslední snídaně. A teď k moři!

Pátá etapa: JSME TU!

Štěstí, radost a úleva po příjezdu na pláž je vždy tou nejhezčí tečkou za celým týdnem. Obec Čeladná může být hrdá na své děti a vychovatele dětského domova a další dětské domovy se zase mohou těšit, že příště vyrazíme k tomu moři třeba s nimi. My už teď víme, že Cestu k Baltu Volume V s námi v červnu 2022 podniknou DD Pardubice, DD Chrudim a DD Nepomuk.

Jsme v cíli! Teď rychle okusit moře...

PETR:

Mám extrémý rád.

**Na Cestu k Baltu
nikdy nezapomenu**

Je pravda, že jsi celou akci vlastně vyprovokoval ty?

Je to tak. Začalo to už před několika roky, kdy jsem viděl, že Tomáš Slavata pořádá první takovou cestu k Baltu, a tak mě napadlo, že by to mohl být dobrý nápad. Hned jsem zašel za naším vedoucím vychovatelem Renkem, jestli do toho nepůjdeme. A vyšlo to! Už jsme měli jet loni, ale to se expedice kvůli covidu zrušila.

Co tě na tom lákalo?

Byla to taková výzva. Já na kole jezdím strašně rád a zároveň mám rád různé extrémy. Jednou jsem jel 24hodinový závod, tam jsem ujel 196 kilometrů. Ale říkal jsem si, že 580 kilometrů na kole je zase něco jiného a nebude to úplně sranda, tak jsem to chtěl zkusit. Čekal jsem, že to bude srovnatelně náročné, protože to je sice více kilometrů, jenže ne v kuse 24 hodin. No, nakonec to ale bylo těžší.

Jak probíhaly přípravy, trénoval jsi nějak?

Moc jsem netrénoval, protože jsem nebyl v domově. Když jeli vychovatelé s děckama na kola, nebyl jsem s nimi. Neměl jsem na to čas. Jel jsem tam s tím, že to snad nějak zvládnou i bez toho tréninku.

Ale jsi sportovec. Jak aktuálně sportuješ?

Hraju fotbal za Frýdlant. Jinak běžně jezdím na kole nebo chodím běhat, třeba třikrát týdně. Na sport ale nemám tolik času, musím se věnovat škole.

Co sis říkal, když se akce blížila?

Těšil jsem se, ty poslední dny před startem mi hrozně pomalu utíkaly. Ale den předem už jsem si říkal, že to byl asi špatný nápad. Začal jsem se trochu obávat, hlavně proto, že počasí nevypadalo moc dobře. Nakonec se nám dařilo lépe, než jsme čekali.

Vzpomínáš si ještě na pondělní ráno, kdy jste se vydali na první etapu? Čekali vás víc než 100 kilometrů.

Než jsme vyrazili, tak jsme si ještě museli dát do pořádku kola, které jsme vezli přes celou

republiku ve vozíku a bylo třeba je seřadit. Start byl dobrý, povzbuzovala nás i paní ředitelka z DD Krompach, fandili nám prcciz Krompachu, dokonce nám nakreslili i nějaké obrázky. Ten první den byl takový pozitivní, byli jsme ještě nabití energií.

Druhá etapa byla těžší?

Když člověk sedí na kole deset hodin denně a není na to zvyklý, tak to už je potom bolestivé. Prostě tě bolí zadek, to zná každý cyklista. Navíc jsme museli fakt šlapat, abychom každý den dojeli do kempu za světla. Účastníci předchozích cest jeli v létě, kdy bylo dlouho světlo a nebyli až tak časově limitovaní.

Jak to podle tebe zvládaly holky?

Neměly to lehké, jsou o dost mladší. Někdy se jim nechťelo a museli jsme je povzbuzovat. Snažili jsme se jim to ulehčovat aspoň tak, že jsme jeli první, to jim ulehčilo šlapání, protože proti sobě neměly takový odpor vzduchu. Musím je pochválit, že to nakonec celé zvládly.

A vychovatelé?

Renka ve třetí etapě začalo bolet koleno, to pak potrápilo i mě, takže vím, jak těžké to pro něho muselo být. Martin byl zase po operaci kyčle, takže taky dost trpěl, stejně jako jeho manželka. Ale nikdo to nechťel vzdát.

Všichni jste měli nějaké komplikace. Co vás nakonec dotlačilo až k cíli?

Hlavní byl pocit, že to děláme pro někoho. I když už člověk nemůže, je to výzva. A taky když už jsme si řekli, že pojedeme, tak by bylo blbě to v polovině vzdát.

Celou cestu vymyslel a zorganizoval Tomáš Slavata. Stihli jste se poznat?

Trochu jsem ho znal i z předchozích akcí, na které jsme s domovem jezdili. Ale teprve na Cestě k Baltu jsem si uvědomil, kolik je za každou takovou akcí práce. Tomáš měl všechno skvěle připravené a celou cestu jel s karavánem s námi. Co pár hodin pro nás připravil „check point“, kde nám připravil jídlo a pití,

mezitím zařizoval kempy a spoustu dalších věcí. Byl super, udělal toho pro nás po cestě hodně. Ale hlavně se mi líbí ta jeho myšlenka – ukázat lidem, že děti z dětského domova umí nejen brát, ale i dávat.

Co sis říkal ráno před poslední etapou?

Ještě vás čekal kus cesty...

Ten pátý den už jsem tu bolest ani nevnímал, snažil jsem se na to nemyslet. Závěrečná etapa navíc byla hodně kopcovitá, takže to bylo náročné. Holky už těch posledních 30 kilometrů nemohly, ale nakonec jsme to zvládli všichni. Bylo krásné počasí, a když jsme potom projížděli posledním městem, najednou nás přepadla taková krásná a pozitivní nálada.

A pak jste viděli moře?

Bylo to uvolňující. I když byl podzim, bylo to krásné. I vzhledem k našemu výkonu to byl na-

konec výborný zážitek, na který si vždycky rádi vzpomeneme. Byl jsem šťastný, že jsem se dokázal. Dlouho jsem u moře nebyl, tak jsem se těšil, že se v něm okoupu, jenže nikdo nechtěl a sám jsem to vzdal. Což bylo asi dobře – když jsme si v moři smočili nohy, zjistili jsme, že je fakt hodně studené. Navíc jsme byli všichni trochu nachlazení, tak jsem nechtěl riskovat, že by se nám přitížilo.

To už byla euforie... Jaké chvíle během té cesty byly naopak nejtěžší?

Nejhorší byla určitě třetí etapa, to jsme jeli přes 50 kilometrů v silném dešti. Navíc jsme si pozdě nasadili pláštěnky, takže jsme byli nejenom mokří, ale i promrzlí. To nám vzalo hodně sil.

Jak jste prožili návrat?

To bylo zajímavé – holky vždycky dojevy etapu z posledních sil, ale v kempu pak začaly řádit (směje se). A stejné to bylo i cestou domů – jak holky nasedly do auta, měly najednou hodně energie a my je museli trochu mírnit, protože se nám chtělo spát. Cesta do Čeladné byla dost dlouhá, takže jsme měli dost času vzpomínat na všechno, co jsme zažili.

A v domově ses určitě svalil na postel a tři dny spal...

To ne, najednou ze mě ta únava spadla. Pomohl jsem vybalit auto a odjel za přítelkyní.

Teď už je dávno po akci, nic tě nebolí...

Když si vzpomeneš, že to byl vlastně tvůj nápad, co si říkáš?

Jsem strašně rád, že se to povedlo. Prožili jsme věci, na které budeme vzpomínat celý život. A hlavně ta sbírka je super – je pěkné, že se vybralo tolik peněz a že jsme s tím mohli pomoci. Ještě prý budeme ty peníze předávat. Na to se těším, jak se budou ti lidi tvářit.

Plánovaly jsme, že to rozpálíme a nebudeme se šetřit

Daniela (uprostřed) a Erika (vlevo) byly asi nejmladšími účastníky ve čtyřleté historii Cest k Baltu. Jak si s extrémní zátěží poradily?

Holky, jak jste trénovaly?

Jezdily jsme různé okruhy, například do Frýdku, to bylo tam i zpátky 65 kilometrů. I na dovolence v Českém ráji jsme ujely denně až 60 km, což bylo ale třeba až 1200 výškových metrů, takže hodně náročné. Kola jsme měly i na rekreaci na Máchově jezeře, tam jsme jezdily skoro každý den.

Když jste přijely do Krompachu a věděly, že vás další den čeká 120 kilometrů, co jste si před usnutím říkaly?

Před startem jsme dost nadávaly. Trošku jsme se i bály, že to neujedeme. Ale měly jsme v plánu, že to rozpálíme, dáme do toho vše a nebudeme se šetřit, že to zvládneme.

A jaké to bylo, když jste měly za sebou prvních 70 kilometrů, takže vlastně váš rekord, a uvědomily jste si, že jste teprve v polovině etapy?

Byly jsme úplně v zadu, ostatní nám ujížděli. Už se nám vůbec nechtělo. Celkově první dva dny jsme vůbec nemohly, měly jsme z toho i špatnou náladu, ale potom už jsme si zvykly.

Dávaly jsme si energy drinky a už jsme to zvládaly lépe. Taky nás čím dál tím víc bolel zadek. Ale v těch nejhorších chvílích jsme si zpívaly písničku .Když nemůžeš, tak přidej víc', a ta nám dodala aspoň trochu energie.

Brečely jste někdy, že už nemůžete?

Erika: Ani jednou. Spíš jsem nadávala. Ne, že bych už nemohla, to ostatní najednou hrozně přidali (smích).

Daniela: Já jo, jednou. Poslední den, v poslední etapě. Už jsem nemohla, všechno mě bolelo, bylo to v kopcích, foukal hodně vítr. Nakonec mě ale uklidnil strejda Martin. Řekl mi ať jedu, tak jsem jela.

Jaké jste měli snídaně?

Dobré! Třeba kuličky, šunku, sýr, čaj, vychovatelé prý výbornou kávu. Na svačiny jsme měli skoro pořád Snickersy, ty už nemůžeme ani vidět. Tomáš nám ale radil, ať si často dáváme něco sladkého, abychom měli energii. Na večeri jsme měli dvakrát rýži s masem, potom například špagety. Jídlo bylo navažené od Tomášovy manželky, on dodělával přílohy.

A co stany? Jak jste se v nich vyspaly?

Dobry, ale musely jsme mít dva spacáky, a většinou nám stejně byla zima. A chlapi hrozně chrápali, hlavně Peťa (smích). V kempech nás taky strašně poštípali komáři. A jednou, když jsme se chtěly jít sprchovat, jsme našly obrovského pavouka. Fuj, takového jsem nikdy neviděla.

Byly už jste někdy v Německu? Co se vám tam líbilo?

V Německu jsme byly poprvé. Dobré je, že tam není moc kopců, spíše rovina. A taky nás zaujaly větrné elektrárny, ale nelíbilo se nám, jak se ty větrníky točily. V té chvíli nám připadalo, jako by vytvářely ten vítr, který nám zhoršoval cestu.

Jaké byly vaše myšlenky před poslední etapou?

Konečně pátek... pojedem domů, dáme si teplou sprchu, vyspíme se v normální posteli. Čekalo nás už jen asi 60 kilometrů, ale hodně do kopce. Bylo to nakonec fakt těžké, všechno mě bolelo a ty kopce už mě nebavily.

A co nejlepší zážitky?

Na co budete vzpomínat?

Erika: Když jsem spadla i s kolem do bláta, které vyjezdily auta. Dopadla jsem pod auto (zaparkované) a hrozně jsem se tomu smála.

Daniela: Učila jsem Eriku a Elišku jet bez ruk.

Strejda René: Můj největší zážitek byl pozorovat holky, že to vážně tak skvěle zvládly.

Na závěr mám jednu záludnou otázku:

Kdybyste věděly, co vás čeká, šly byste do toho znovu?

Daniela: Asi jo, ale vzala bych si víc vložek do kraťas a namazala bych si zadek.

Erika: Já taky. Ale lepší by to bylo na více dnů, abychom si cestu víc užily.

Zámeček zezadu připravil Vladislav Sobol
s přispěním Tomáše Slavaty
Foto: Jiří Januška

JAK HODNOTÍ VÝKON HOLEK VYCHOVATELÉ

Strejdové, jak to holkám šlo?

I když jsme jim radili, ať začnou raději pomalu, tak to hned ze začátku napálily. Museli jsme jim upravit tempo a zregulovat řazení, protože holky jely celkem těžké převody. Pak přišly těžší chvíle, ale občas chytly takzvanou šponu do pedálu. Třeba když jsme jeli rychlostí kolem třiceti kilometrů za hodinu a ani my už jsme nemohli, tak holky jely a zpívaly si.

